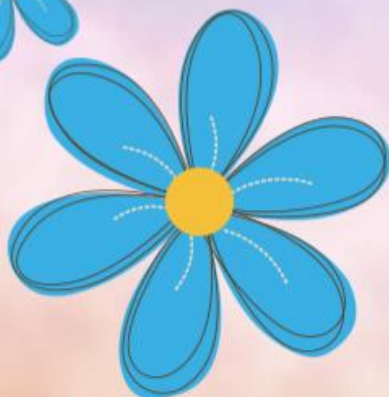

Lucija Matič

Iglek dobi sestrico

**S KLIKOM NA PRAZEN OKVIR LAHKO VNAŠATE SVOJE VSEBINE IN
ZAMISLI TER SI JIH TUDI SHRANITE.
S KLIKOM NA DINOZAVRA ALI MAČKA PA TE VSEBINE LAHKO TUDI JAVNO
OBJAVITE.**

Zbirka slikanic Iglek

- 1. knjiga: Iglek – Kako se je vse sploh začelo*
- 2. knjiga: Iglek – V šoli*
- 3. knjiga: Iglek raste*
- 4. knjiga: Iglek – Srečanje s krokodilom*
- 5. knjiga: Iglek – Grajenje zavetja*
- 6. knjiga: Iglek dobi sestrico*

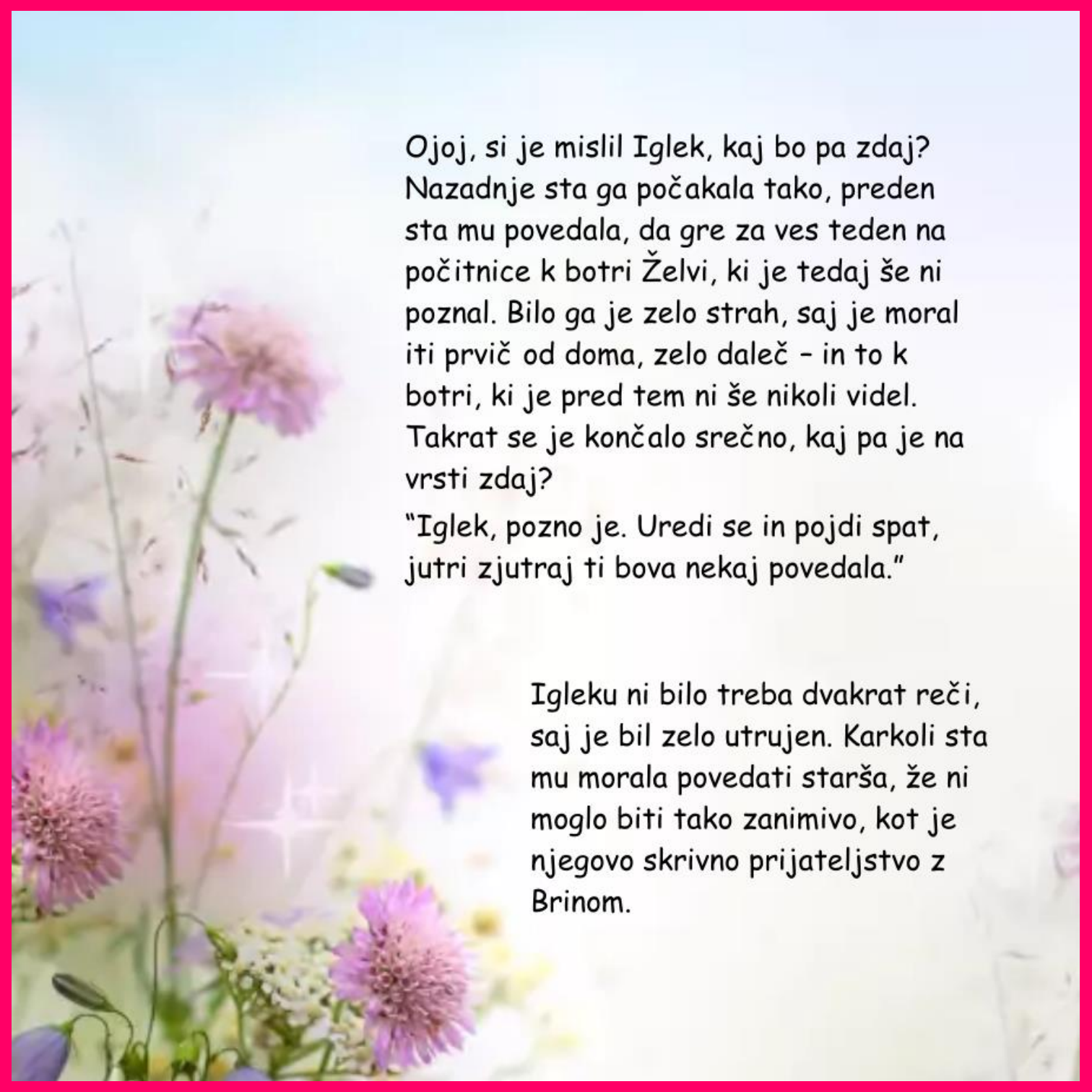
lucijam@yahoo.com

Ko se je Iglek vračal domov, je razmišljal o tem, kako je nenavadno srečanje s krokodilom Brinom spremenilo njegovo mnenje o krokodilih. Razmišljal je o njuni skupni gradnji zavetja. V njem se bosta lahko skrivaj družila in se spoznavala, medtem ko se ostali iz njunih rodov še vedno sovražijo.

Ko je končno zvečer prisopihal domov, sta ga očka in mamica pričakala s svečanim izrazom na obrazu.

Ojoj, si je mislil Iglek, kaj bo pa zdaj? Nazadnje sta ga počakala tako, preden sta mu povedala, da gre za ves teden na počitnice k botri Želvi, ki je tedaj še ni poznal. Bilo ga je zelo strah, saj je moral iti prvič od doma, zelo daleč - in to k botri, ki je pred tem ni še nikoli videl. Takrat se je končalo srečno, kaj pa je na vrsti zdaj?

"Iglek, pozno je. Uredi se in pojdi spat, jutri zjutraj ti bova nekaj povedala."

Igleku ni bilo treba dvakrat reči, saj je bil zelo utrujen. Karkoli sta mu morala povedati starša, že ni moglo biti tako zanimivo, kot je njegovo skrivno prijateljstvo z Brinom.

Hitro je zaspal in niti pomislil ni, kaj ga čaka naslednji dan. Zjutraj, ko se je zbudil, sta mamica in očka pri zajtrku povedala svojo novico.

"Iglek, nekaj posebnega ti morava povedati," je rekel očka. "Dobil boš sestrico."

Sestrico? Resno? Sestrico? Seeestricoooo! Super, kje je, kam sta jo skrila? Zakaj je še ni tukaj?

"Kje je? Kdaj pride? Kje bo spala? A je lahko pri meni? Jaz jo lahko čuvam. Prinesita jo."

"Počasi, Iglek, ne bo je še tako kmalu.
Malo moramo še počakati."

"No, kdaj pa pride, kje je zdaj?" se ni dal
Iglek.

"Glej, zdaj je še tu," mu je mamica
pokazala jajce.

Bilo je lepo in veliko jajce. Iglek je malo
potrkal po njem in si ga ogledoval. Nič se
ni zgodilo. Potrkal je malo močnejše. Spet
nič.

"Iglek, nehaj, ne smeš trkati po jajcu. Če jajce počí, se tvoja sestríca ne bo pravilno razvila. Moramo počakati, da lupina počí sama od sebe. Če bi se jajce razbilo, preden bo sestríca pripravljena, bi celo življenje ostala brez moči in bi kmalu umrla. Prosim, ne naredi več česa takega. Pustiti jo moramo čisto pri miru in počakati, da se izvali sama," ga je poučila mamica.

Igleku to seveda ni bilo čisto jasno. Jajce je tu, sestríca je notri, on pa ne sme narediti nič, da bi ji pomagal? Kdaj pa misli priti ven? Zakaj je vendar tako počasna? Ali sploh misli priti ven? Kaj pa, če je zaspala in jo je treba malo zbuditi?

Pihnil je v jajce, čisto nalahno (fuu). Nič. Počakal je, da se je mamica obrnila stran, in pihnil v jajce močneje (FUUUUUF, FUUUUUUUF). "Iglek, nehaj! Pusti jajce pri miru."

"Ja, mami."

Gledal je in gledal jajce, zdelo se mu je, da se je malo premaknilo.

Ja, res se je, nekaj se notri premika, če pogledaš zelo pozorno.

Pogledal je mamico, ni ga gledala.

"Aapčiih," je kihnil naravnost v jajce.

"Iglek!"

Jajce pa nič. Niti ena mala razpokica. Grdo ga je pogledal. Ta lupina je tako tečna. Ko bi le znal bruhati ogenj, bi čisto malo puhnil vanjo in jo raztopil, da bi sestrica lažje prišla na svet. Kako pa bo sploh tale mala zmajčica sama prebila lupino, če še on, ki je tako velik, ne more narediti nič, niti ene male razpokice.

Užaljeno je pogledal lupino in šel stran, da se mamica ne bi razjezila nanj. Že zdaj ga je strogo gledala.

No, potem se je res skušal držati stran od jajca. Ampak kadar je le prišel v njegovo bližino, je vsakič začel močno poskakovati okoli njega. Enkrat je stopil na kamenček. Drugič si je spravljal stran pajka. Tretjič je hotel poravnati luknjico na tleh, da se ne bi kdo spotaknil. In vsakič se na jajcu ni spremenilo nič ..., niti pikica.

Mamica je videla, da je Iglek preveč neučakan, in je rekla: "Iglek, vzemi košaro, greva nabirat gobe."

"Mami, saj sva jih včeraj. Saj jih je dovolj. Kaj, če se ta čas izvali sestrica? Ne smemo je pustiti čisto same."

"Sestrica se že ne bo izvalila tako hitro. Lupina je še čisto trda. Pridi, greva, danes bom za večerjo pripravila gobe. Nočem, da jih zmanjka."

"Saj ne bo, jaz ne bom jedel. Za vaju z očkom bo pa čisto dovolj. Pojdi ti, jaz bom pazil na jajce, da se mu ne bo kaj zgodilo."

Kaj mislite o tem, otroci?

"Ne ne, Iglek, z mano greš.
Naredili si bomo zalogo.

Ni treba paziti na jajce, nič
hudega mu ne bo."

Iglek se je nerad odpravil
stran. Vzel je košaro in brez
prave volje šel z mamo v gozd.

Bil je zelo zamišljen. Mama je
počasi in skrbno nabirala gobe
in jih dajala v košaro. On pa je
bil zamišljen in sploh ni opazil,
da taca po gobah. Že tri je
potacal, pa tega ni niti opazil.

"Iglek, lahko mi pomagaš
nabirati gobe, namesto da
hodiš po njih," je predlagala
mama. Iglek se je ozrl in
videl, kaj počne. Nato je
začel nabirati še on.

Najprej počasi, potem pa se je spomnil, da če bo pomagal, bosta hitreje
napolnila košaro in v njej ne bo več prostora in bo mamica rekla, da je
dovolj.

Hitel je nabirati gobe in ni prav nič pazil, kako jih nabira. V košaro je polagal tudi zemljo in izpuljeno travo - kot bi mignil, je bila košara polna gob, blata, listja in trave. "Tako. Mami, polno je, greva domov!"

Mamica je zavzdihnila in se odpravila domov tako počasi, kot je le mogla. Iglek pa je kar poskakoval in hitel, da ne bi česa zamudil. Ker ni pazil, so gobe začele padati iz košare in tako jih je raztresel že skoraj cel kup.

"Iglek, vrni se nazaj in poberi gobe, ki si jih izgubil po poti."

Iglek je nejevoljno pogledal celo črto gob, ki so ostale za njim, in se vrnil ponje. Grabil jih je in tlačil v košaro. Za vsak slučaj je malo bolj pritisnil, da ne bi spet popadale ven, pri tem pa jih je nekaj prav pošteno stlačil. Upam, da mami ne bo opazila, si je mislil. Te presnete gobe, bodite že pri miru ...

Spet sta se odpravila proti domu. Najprej je bilo vse v redu, potem pa je Igleka zopet premagala naglica, začel je zamahovati s košaro naprej in nazaj - in zopet so gobe frčale po zraku. Ustavil se je, jih pobiral in položil nazaj v košaro. Tiste manjše pa je frcnil v gozd, da se ne bi preveč mučil, ali pa je kot po nesreči stopil nanje, saj se je naredil, da jih ni videl.

Končno sta le prišla domov. Košaro z gobami je nesel do jajca in tam "po nesreči" čisto malo z njo butnil v jajce. Mamica mu je brž odvzela košaro in jo pospravila. Zavzdihnila je pri sebi in Igleka držala čim dlje od jajca.

Do večera so imeli vsi skupaj precej dela, da so pazili na Igleka, ker se je ves čas sukal okoli jajca. Ni mu bilo jasno, zakaj vendar tako dolgo traja. On sam bi se že zdavnaj splazil iz te lupine. Pravzaprav se mu zdi, da ko je bil v jajcu on, je tako hitro prišel ven, da je kar eksplodiral iz lupine. Kot vulkan. A je mogoče s sestrico kaj narobe? Je zbolela, zakaj ji ne pomagajo in tako naprej in nazaj in spet naprej.

"Iglek, zdaj pa dovolj. Gremo spat," sta rekla starša.
Spat? Saj se hecata, a ne?

"Prav," je rekel, "vidva kar zaspita, jaz pa bom stražil.
Če se bo kaj zgodilo, vaju bom zbudil, da ne bosta
zamudila."

Kaj mislite, otroci, ali bi Iglek res stražil jajce, medtem ko bi starša spala?

Kaj mislite, da bi storil Iglek, če bi bil sam z jajcem?

No, res je bilo to, da je Iglek nazadnje ubogal, se ulegel in sklenil, da ne bo zaspal. Naj najprej zaspita mamica in očka, potem pa se bo tiho splazil k jajcu in našel rešitev za sestrico ... Držal je oči široko odprte. Niti pomežikniti si ni upal, da ne bi česa zamudil. Jajce pa kot da bi hotelo nagajati - nič. Niti za milimeter se ni premaknilo. O, da bi le oči in mami zaspala, bi že on uredil vso stvar, si je mislil.

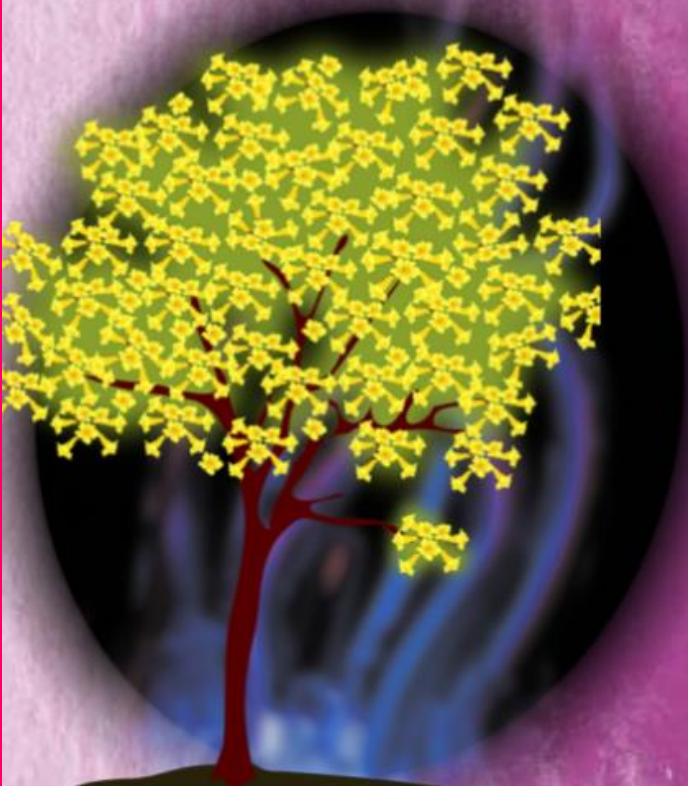

Napeto je gledal, malo pihnil, toda jajce je bilo predaleč. Ker je tako napeto gledal, se je zgodilo, da se je eno jajce spremenilo v štiri in moral je pomežikniti, da je zopet videl enega.

In potem se mu je zazdelo, da je začel leteti in v rokah je nosil jajce, ki je bilo zdaj polno razpok ... in letel je više in više in občudoval razgled ... in ko je pogledal jajce, je imel v rokah samo še lupino in zelo se je ustrašil, kje je njegova sestrice, in se ...

zbudil.

Jož, zunaj je že beli dan.
Kaj se je zgodilo?
Sem zaspal?
Pa ja nisem res zaspal?!

Hitro je pogledal proti jajcu in
tam, kjer je bilo še včeraj
jajce, so bile danes lupine.

"Mami, oči, kaj se je zgodilo, kje je sestrica? Celo noč sem jo čakal! Kje je?!"

Pogledal je in videl, da mamica v rokah drži malega zmajčka.

"Iglek, poglej, tvoja sestrica Marjetka se je ponoči izvalila."

Kako je bila lepa. Spala je in bila zvita kot presta.

Imela je majhne nogice, čisto drobcene kremeljčke, nosek in gobček. Igllice na repu ni imela ... Oči je imela zaprte, dihala je tako hecno, čisto majčkeno in hitro. Bila je tako mehka na otip in dišala je po nečem, kar ni bilo podobno nobenemu vonju do sedaj.

"Jo lahko malo čuvam?" je zašepetal, da je ne bi zbudil. "Seveda, izvoli," mu je mamica nežno položila sestrico v roke. To je bil najčudovitejši občutek, kar jih je Iglek do tedaj izkusil. Tak majhen zmajček, tako umirjen, spi, diha, diši v njegovih rokah. Komaj je čakal, da se bosta lahko igrala. Joj, kako lepa je sestrica - in čisto njegova. Vse jo bo naučil, hoditi, se skrivati, brusiti kremplje. Vse.

Mamica mu je vzela zmajčka, mu ponudila zajtrk, nato pa rekla, da se gre lahko igrat s prijatelji. Iglek je ves vesel pogledoval sestrico, ki je kar naprej spala, se najedel in šel ven. Zunaj je vsem prijateljem razložil, kako lepo sestrico je dobil. Povedal je, da ima čisto majhne tačke in trebušček, da zelo hecno diha in samo spi, da ima drobcene krempeljčke in on - njen veliki brat - jo je celo noč stražil, da bi ji pomagal iz trapaste lupine, ki jo je ves čas stiskala in ji ni pustila ven. Če ne bi bilo njega, bi ostala čisto brez zraka. Uboga revica.

Vsi so ga poslušali in mu čestitali. Zdelo se jim je fino, da bodo dobili še eno prijateljico za igro. Če bo Iglekova sestra tako dobra prijateljica, kot je Iglek, bo to res super.

Potem so se igrali in se nadvse zabavali. Kmalu pa se je Igleku začelo muditi domov, kjer ga je čakala sestra.

Ko je prišel domov, je bila votlina nekoliko neurejena. Ponavadi je bila vedno pospravljena, zdaj pa so na mizi čakali ostanki zajtrka. Mamica je čuvala Marjetko, ki zdaj ni več samo mirno dihala in spala, ampak se je drla na ves glas. Kako je lahko tako majhno bitje tako glasno?

Saj tako rjove, da bi preglasila njega in vse njegove prijatelje, je pomislil. Opazoval je, kako je mamica utrujeno odložila sestrico na ležišče in hitela pospravljati votlino, obenem pa še pripravljati hrano za družino.

Nekaj časa je poslušal dretje in se čudil hrupu, potem pa se je sestrici približal. Bila je čisto spačena, iz noska so ji tekli smrkliji in po licih solze.

Saj veste, otroci, da tudi zmaji jokajo, kajne?

Gledal jo je in nič kaj lepa se mu ni zdela. Celo malo tečna je bila in jo je tako za šalo poklical z najbolj zoprnim glasom, kar se ga je spomnil: "Marjeeetkaaaaaa."

Malčica je presenečeno odprla oči in za hip utihnila, potem pa ugotovila, da je vse tiho, in spet začela rjoveti.

"Marjeeeeeetkaaaaaa," je spet zatečnaril Iglek.

"Marjeeetkaaaa," je zarjovel kot hudoben zmaj. Malčica je utihnila in poslušala nov glas ter presenečeno strmela v Igleka, ki se ji je zdaj začel še pačiti in ji kazati jezik.

"Iglek, kaj si storil?!" je vzkliknila mamica.
"Nič, mami, niti dotaknil se je nisem. Res.
Samo malo sem jo poklical," je dejal Iglek.

"O, ti moj zlati fant! Ne morem je
umiriti že vsaj eno uro. Ves čas
joče, ni lačna, kupček je podrla, nič
je ne boli. Dere se na vso moč. Ti pa
si jo v trenutku umiril. Hvala ti,
Iglek, čudovito si jo umiril," ga je
hvalila mama.

Igleku se je zdelo strašno fino, da ga je mamica pohvalila, pa še sestrica ga je gledala malo prestrašeno in si ni upala niti pisniti, dokler ga je videla.

Prišel je čas večera in spanja. Ko so se vsi umirili, je Iglek že naredil načrt, kaj vse bo naslednji dan povedal prijateljem. Nato se je celo prvič tistega dne spomnil na Brina. Joj, saj je čisto pozabil nanj! Danes ga je gotovo čakal na jasi, njega pa ni bilo. Mu bo že razložil jutri, kaj se je zgodilo.

Veliko novega o sestrici bo povedal, nekaj pa bo tudi zamolčal. Recimo to, kako je, ko se je sestrica pokakala zraven njegovega ležišča, skoraj stopil na kupček. Bo pa povedal, kako mali zmajčki smešno kolcajo in rigajo in celo prdeti znajo. Ja, to pa že morajo vedeti, saj zmajčki tako radi tekmujejo med seboj v prdenju.

V tem zmaji niso prav nič podobni človeškim otrokom, kajne?

No in takrat, ko je že utrujen zaprl oči, se je začelo. Sestrica se je spet začela dreti na ves glas. Ko je bila še v lupini, se je vsaj ni slišalo, je pomislil, saj mu ta vreščiči zvok ni bil prav nič všeč. Grdo je pogledal Marjetko.

"Iglek, prosim, poskusi spet narediti to, kar si prej," ga je prosila mamica.

Vstal je, se približal sestrici,
jo prav grdo pogledal in zarenčal z zoprnim glasom:
"Maaaaarjeeetkaaaa-aaarrhhh."

Malčica je takoj utihnila in ga presenečeno gledala.
Iglek je strogo strmel vanjo in se pripravil, da bo
zopet zarenčal. Takrat pa je Marjetka hitro zamižala
in se delala, da spi. Malo je pogledala in videla, da je
Iglek še vedno tam. Potem je začela enakomerno
dihati in je kmalu zaspala. Končno so si oddahnili tudi
ostali in utonili v trden spanec.

Tu je prostor za tvoje ideje.

KOLOFON

Zbirka: Iglek

Naslov 6. dela: Iglek dobi sestrico

Avtorica: Lucija Matič

Fotografije: Pixabay, Jakob Matič, Hannes Grobe-Wikimedia commons

Lektorirala: Nives Mahne Čehovin

Foto knjiga je izdelana s programom Moj CEWE fotosvet, z dovoljenjem za objavo.

Izdaja: elektronska izdaja

URL naslov: <https://iglek-thor.com/Iglekdobisestrico.pdf>

Kraj: Zapotok

Založba: samozaložba

Leto izida: 2022

Nosilec avtorskih pravic: Lucija Matič

Vse pravice pridržane, prost dostop

Kataložni zapis o publikaciji (CIP) pripravili v

Narodni in univerzitetni knjižnici v Ljubljani

COBISS.SI-ID 119156227

ISBN 978-961-95225-7-8 (PDF)

Maloprodajna cena publikacije: 0 €, donacije so dobrodošle.

ZBIRKA SLIKANIC IGLEK

Iglek zdaj ve, da se lahko tudi njegovi starši kdaj motijo. Spodbujen s tem spoznanjem začne sumiti, da se motijo tudi pri drugih stvareh. Tako imajo njegovi starši polne roke dela s tem, da Igleka držijo na varni razdalji, stran od jajca, iz katerega se mora njegova sestra izvaliti sama - brez pomoči. Iglek se svoje sestrice zelo veseli in že dela načrte, kako se bosta igrala in kaj bosta skupaj počela. Ampak sestra je še premajhna za igro in tako se Iglek uči tudi o manj privlačnih lastnostih mladičkov. Pri skrbi za novega člana družine pa se na koncu zelo izkaže.

Želim ti mnogo radosti.

